

Diumenge · Dietari

RAMON IGLESIAS

dissabte reivindicant el xiprer

Passant per Llançà observo una filera de xiprers deixada de la mà de Déu. Aquesta visió em fa pensar que des que els pagesos van deixar de gestionar el paisatge empordanès, cada vegada són més cars de veure els xiprers arrencats sobre la plana per frenar els embats de la tramuntana.

Diumenge · Dietari

El xiprer s'ha convertit definitivament en un arbre fúnebre, pel maleït costum de plantar-lo en cementiris i associar el seu sinuós però elegant moviment a l'aterridor xiulet de la tramuntana. "Primavera necrofílica", un dels quadres més basardosos de Salvador Dalí, en què presagia el dolor de la Guerra Civil, té com a

símbol de la mort un xiprer en primer terme. El xiprer és iconogràfic i recurrent a la pintura i literatura de l'Alt Empordà des del temps dels romans. No podem deixar que quedi esborrat de l'escenografia comarcal. Hem d'evitar que l'últim rastre sigui l'insuportable xiprer d'Oscar Tusquets que, suposadament, dona la benvinguda a l'accés sud de Figueres. Un presumpte xiprer metàl·lic de vint metres que més que un arbre sembla un míssil en ignició.

diumenge bases i votants

Assemblea de la CUP. Em recorda els processos del Barça. Segurament aquesta afirmació posarà els pèls de punta a més d'un per comparar un club capitalista extrem i un partit que es presenta com a revolucionari. El paral·lisme el troben en què al Barça un reduït grup que s'anomena assemblea de compromissaris -assemblea, sí!- aprova o desaprova les decisions estratègiques.

Quasi sempre aprova el que demana la directiva perquè l'assemblea de compromissaris està controlada per la junta de torn. Avui un miler de cupaires han opinat i condicionat l'acció d'un partit que van votar uns 340 mil catalans. Probablement és més democràtic que altres partits on les decisions les pren un reduït sanedri, però està molt lluny de la puresa democràtica que diuen representar.

dilluns poder que corromp

Sempre m'han encuriat les etiquetes als jutges. Sovint escoltem a les notícies: el jutge conservador fulanito de tal o el jutge liberal fulanito de qual. Es dona per suposat que la seva ideologia condiciona les seves decisions. Per raons ideològiques, de jove, sempre havia pensat que els jutges conservadors espanyols eren homes vells,

antipàtics, amb perruca blanca i que, si fos el cas, no tindrien inconvenient a treure dels magatzems el garrote vil.

Amb el temps i el saber vaig descobrir que estava equivocat perquè no cal ser conservador per portar, figuradament, la perruca blanca. Quan jutges i religiosos intervenen en política és que el país necessita ser dinamitat i reconstruït.

dimarts dia sincrònic

Passejant pel carrer Casp de Barcelona em trobo sovint, com avui, amb l'edifici del complex dels Jesuïtes. La part del temple sempre m'ha resultat molt i molt familiar. Fins que he descobert que l'arquitecte del Sagrat Cor de Casp és en realitat Joan Martorell i Montells, el mateix que va construir l'església de Santa Maria del meu poble, que és Portbou.

Aquest mateix dia dino a casa Agustí, un dels pocs restaurants genuïns que queden a la capital catalana amb atmosfera modernista, al carrer Bergara. A la taula del costat dina en Narcís Comadira, que em porta a recordar un seu poema que em vaig anotar fa molts anys extret de no sé on ni per quin motiu: "Sobre la mar observen les gavines, els sepulcres d'antics funcionaris (...) Un polsim de carbó colga per sempre records somorts a ca'ls ferroviaris".

Més tard baixo a l'estació que hi ha sota plaça Catalunya i la megafonia anuncia un tren que fa l'estrany trajecte Hospitalet de Llobregat-Portbou. Hi ha dies sincrònics realment estranys.

dimecres la via 9 i 3/4

Els de la tercera via estan joiosos aquests dies. "Ja ho deia jo", "això era un camí de bojos"... proclamen mentre exigeixen a Mas i els seus la rendició incondicional. Es presenten com a guanyadors, amb independència que el partit pel qual van apostar -JDC- estigui a punt de ser el segon gran cadàver polític de la democràcia després de la UCD. Al final, la tercera via ha revelat el que és en realitat: un invent dels poders fàctics catalans per preservar els seus privilegis. Al mateix temps que ha demostrat que el procés català és, des del principi, un litigi entre dos bàndols: els independentistes i els que no ho són. Espanya, no és que no vulgui, sinó que no es pot permetre donar a Catalunya, per motius polítics però també econòmics, cap dels privilegis substancials com els que diu reclamar la Tercera via que en realitat és una mena d'andana 9 i 3/4 de l'univers Potter.

dijous contra la raó

Conduir borratxo i drogat al mateix temps és una sola infracció, segons el jutjat contenciós número 1 de Girona. Un home que va donar positiu per conduir borratxo i també drogat només haurà de pagar la multa per anar mamat. Conduir drogat està més castigat que fer-ho borratxo però ha pogut agafar-se a la sanció més baixa. La sentència té el seu raonament jurídic, que en cap cas vol dir que s'ajusti a la raó en el sentit filosòfic del terme.

divendres no amb els meus diners

Què són els càrrecs d'assessors de les diputacions de Girona o Barcelona o de Lleida i Tarragona? O els assessors dels ajuntaments i empreses públiques? Són un lloc de treball on no es treballa que garanteix el privilegi d'un sou amb una quantitat molt digna, encara que sigui de procedència del tot indigna. Són els sous que no poden pagar netament els partits per mantenir les seves estructures perquè en 30 anys no han sabut resoldre el seu finançament. L'única manera de posar fi aquesta malversació massiva de diner públic és resoldre el finançament dels partits i abolir la figura de l'assessor. Després poden pagar directament un sou als seus o a altres persones a qui han de retornar favors polítics.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2015/12/06/diumenge-dietari/756517.html?utm_source=rss